

[Hans Thyge Jacobsen.]

har vi ikke tilstrækkelig mange arbejdsløse til at kunne faa de her planlagte Arbejdsopgaver udført, og jeg gaar da ogsaa ud fra, at Meningen maa være den, at det først og fremmest skal være Byernes store Skare af langvarigt arbejdsløse Medborgere, som vi skal komme til Hjælp.

Men jeg sætter altsaa den Mulighed, at de paagældende siger: ja, men det vil vi ikke, det har vi ingen Interesse i. De kan jo motivere denne deres Stilling paa forskellig Maade; nogle Motiveringer maatte man anerkende, og andre maatte man forkaste, men hvis det nu altsaa blev Resultatet, at de arbejdsløse slet ikke brød sig om denne Lov, saa vilde det jo kun være et nyt Led føjet til den Kæde af meget lidt anvendte Lovforanstaltninger, som vi har truffet, og som Ministeren har gjort Rede for i Bemærkningerne Side 4 og 5. Arbejdsløshedslovens § 31 om Nødhjælpsarbejder bliver jo brugt saa minimalt, at man kan sige, den bliver slet ikke brugt, det konstaterede Ministeren forleden Dag og tog det til Efterretning, og der er vel heller ikke andet at gøre end at tage det til Efterretning . . . (*Socialministeren* [Steincke]: Jeg har fremsat et nyt Lovforslag). Jeg ved, der er fremsat et nyt Lovforslag om en Omredaktion af Paragraffen, men jeg maa tillade mig at erindre om, at den højtærede Socialminister og hans Parti har stemt for denne Paragraf baade i 1921 og i 1924 og i 1927 og i 1932. De har altid stemt for denne Paragraf, saa denne Foragt for Arbejdsløshedslovens § 31, som Gang paa Gang kommer til Orde hos de Herrer, er ikke berettiget. Men de Herrer har ikke gjort, hvad de burde have gjort, søgt at gøre denne Paragraf populær, og derfor er den ikke blevet brugt. Og paa samme Maade er det gaaet med alle de andre fire Former for Arbejders Igangsættelse, som Ministeren har talt om. De er heller ikke blevet brugt i en saadan Udstrækning, at vi kan undgaa at faa yderligere Forslag fremsat paa dette Omraade.

Hvis nu de arbejdsløse Medborgere vil sige over for Ministerens Forslag: Ja, men det har ingen Interesse for os, ja, saa er det ikke nogen ny Politik, som her indledes, saa er der ingen ny Linie i dette her. Det vil der derimod være, hvis den høje Regering beslutter sig til at sige til vore arbejdsløse Medborgere: I skal ikke længere have Understøttelse, og det skal I ikke have af Hensyn til jer selv og af Hensyn til det offentlige Økonomi, men I skal have det, som I har Ret til her i Samfundet, Arbejde. Hvis Regeringen be-

slutter sig til at føre denne Linie frem, saa er det en ny Politik her i Landet, som indvarsles. . . (*Jønson*: Som I ikke vil gaa med til). Som vi gaar med til, naturligvis! Men hvis det bare er et Supplement til den alt eksisterende Lovgivning om offentlige Arbejders Igangsættelse, ja, saa vil vi naturligvis medvirke til Lovforslagets Behandling og ser det ogsaa gerne ført frem til et Resultat, men saa er det ikke den nye Politik, som nogle har troet, og som jeg for mit Vedkommende tror, at det var paa Tide, vi kom ind paa.

Rager: Den Situation paa Arbejdsomraadet, som vi har herhjemme, er jo ikke væsensforskellig fra den, som findes i de fleste civiliserede Stater. Den er maaske paa et enkelt Punkt lidt anderledes herhjemme, fordi Arbejdsløsheden har været nedadgaaende her, medens den praktisk talt i alle andre Lande har været stigende. Det er formentlig den Politik, som Regeringen trods en modvillig Opposition har kunnet føre herhjemme, der har gjort, at Forholdene har været saa nogenlunde taalelige, naar man ser dem i Forhold til andre Landes. Men ogsaa kun da! I Længden er det ikke taaleligt for et Samfund at have en Arbejdsløshedshær af den Størrelse, som vi har den nu. Naar jeg nu siger Hær, Arbejdsløshedshær, ja, saa gør jeg det jo paavirket af de Tal, som fremlægges, hver Gang Arbejdsdirektoratet meddeler, hvor mange der er anmeldt som søgende Arbejde. Thi det er jo Sandheden, at det Tal, som offentliggøres, er Tallet paa de arbejdsøgende, og af dem kan meget vel nogle være i Arbejde, men komme med, fordi de søger andet Arbejde, men der vil jo ogsaa være nogle arbejdsløse ikke forsikrede, som ikke er arbejdssøgende, og som ikke er med i Tallet. Men paavirket af Tallet maa man jo sige, at det er en Arbejdsløshedshær. Naar vi regner med et Tal, der ligger og svinger omkring 100 000, større om Vinteren, mindre om Sommeren, og regner med, at en Del af disse er Forsørgere, saa er vi jo oppe paa, at af Danmarks Befolkning er 300 000—400 000, maaske 500 000 økonomisk afhængige af dem, der ikke er i fast og stadigt, blot nogenlunde stadigt Erhverv. Det virker naturligvis paa alle, paa hele dette Antal, men det virker stærkest og værst paa dem, som i lang Tid har været ude af Erhverv, og paa de yngste. Paa de yngste virker det, fordi de ikke har og ikke kan have det samme moralske Rygstød, som de ældre maaske i en Række Tilfælde har, og saa fordi de